

риградъ. Тогавашенъ водачъ на богомилытъ бѣше нѣкой-си *Василь*, человекъ хитъръ, рѣшителенъ и предприимчивъ. Той са занимаваше съ медицината и носяше руба калугерска. Цѣлы 15-годиниы той изучава богомилското учение и до 50 години бѣше начелникъ на богомилытъ. Василь имаше 12 ученицы, които наричаше апостолы и много ученицы жены, които най-много распространявахъ богомилството отъ 1067 — 1117 год. Той, като Іоанна Хусса въ по-новытъ времена, претърпѣ мъченическа смъртъ: Василь са осъди отъ И-ра Алекся Комнина да са изгори живъ. И дѣйствително въ Цариградъ на онуй мѣсто, което сега са нарича *Атѣ Мегданъ* (ст. Ипподромъ) бѣше приготвенъ голѣмъ огънь, въ който го и хвърлихъ живъ (1118).

Достоинъ преемникъ на Василя бѣше нѣкой-си *Петръ*, който са наричаше Христосъ и имаше 12 апостолы. И-ръ Кало-Іоаннъ, преемникъ на Алексія, осъди го на убиванье съ камъни. Петръ, като отиваше на смъртъ, обѣща са на ученицытъ си, че ще въскръсне слѣдъ три дни, и тѣ наистинѣ чакахъ на гроба му за да въскръсне!

Слѣдъ Петра започнѣ ревностно да распространява ересъта ученикътъ му *Тихикъ*. И Тихикъ наричаше себе си Христосъ съ 12 апостолы. За съдбината на този ерессначалникъ не са знае друго, освѣнъ че той имаше преемникъ и неговътъ преемникъ, бѣше Константинопольскыйтъ богомилскы папа *Никита*. — Тѣй, отъ когато Византія са запозна съ ерезіарха Василя и неговытъ най-ближны ученицы, сѣко едно малко нерасположеніе къмъ черквата и властѣта земаше са за богомилска ересъ, която Византія гледаше за най-опасна отъ сичкытъ други ереси. Въ богомилство много пжти обвинявахъ и таквызи хора, които нѣмахъ никакво понятіе отъ